

החמוצים לא הצליחו לקלקל את יום העצמאות

19.05.2024 | וינברג מ' written by

השמאל הקשה בישראל ניסה, אך לא הצליח, להרוס השנה את יום העצמאות. הוא ערך טקס "כיבוי לפידים" במקום טקסי "הדלקת משואות", ונזף ברשתות הרדיו והטלוויזיה על שידור אירועי הזיכרון ויום העצמאות המסורתיים.

בעיתון "הארץ" פרסמו מאמר דעה בדרישה "שלא יהיו חגיגות!"; "השנה נהפך עצם קיומו [של יום העצמאות] לבלתי נסבל. וכי איך אפשר להתמודד עם חגיגות עצמאות למדינה שמפנה עורף למה שהופך אותה למדינה ולמה שמגדיר אותה כעצמאית? כל עוד ישראל לא החזירה את החטופים, כל עיסוק ב'עצמאות' הוא הונאה עצמית".

"(עלינו) להתנגד לשמחת החג שהתרוקן ממשמעות, שצורב בעיניים מרוב שקריות ושורף בגרון מרוב עלבון. נותרנו עם הדיכאון שחש כל ישראלי הגון שאינו שייך לימין, לכת נתניהו או לציבור המתנחלים/החרדים/הציונים הדתיים".

רק כדי שיהיה ברור למי ולמה הוא מתנגד, אותו עיתון פרסם מכתב של עמית בבית הספר לתאולוגיה באוניברסיטת הרווארד שהציע הצדקה כמעט תאולוגית לביטול יום העצמאות:

"בישראל, קיצונים יהודים שסוגדים לאל של מלחמת קודש הולכים ומתחזקים", פלט הכותב. "מאז ה-7 באוקטובר, התאולוגיה הפוליטית של הרדיקלים היהודים ימניים בישראל האנטי-דמוקרטית, הבוטה, שנמצאת בפשיטת רגל מוסרית, עם תפיסת עולם המצדיקה מוות, הרעבה ורעב של פלסטינים הופכת לדומיננטית יותר. על היהודים בארץ ובעולם להתמודד עם חילול המסורת שלנו", בוודאי שלא לחגוג את יום העצמאות לישראל.

אחד האלים של השמאל, פרופ' יובל נח הררי, כתב ב"ידיעות אחרונות" כי כוחות האופל של העליונות היהודית והדיכוי הציוני עולים בישראל ומהווים איום על עתידה ועל הלגיטימציה של ישראל. הוא העלה תקווה ש"הציונות הקלאסית והשפויה" עדיין תוכל להחזיר את המדינה שהייתה, אבל בינתיים לא מצא סיבות לחגיגה ביום העצמאות.

למרבה המזל, רוב הישראלים דחו בבירור נרטיב נגטיבי ומחליש זה, ויצאו לרחובות ולפארקים של ישראל לכבוד יום העצמאות.

אומנם החג לא צוין כרגיל, לא בקול תרועה רמה או בשמחה לא הולמת, ולא בשאננות. אדרבא, הוא צוין בהערכה מאופקת ובתפילה, מתוך הערכה להישרדותה ולהישגיה של ישראל, ובתפילה שאחוה, נחישות ומנהיגות טובה יותר יובילו את המדינה לניצחונות גדולים.

כמובן ישראל לא התייחסה מעולם להישרדותה כאל דבר מובן מאלין, מה שנכון השנה יותר מתמיד כשאיראן ושלוחות הטרור שלה סוגרות מכל הכיוונים והאייתוללות בטהרן קרובים לייצור פצצה גרעינית, וכאשר העולם הפרוגרסיבי הרדיקלי מהדק חבל דיפלומטי חונק סביב צווארה של ישראל.

בנוסף, חלק גדול מהאזורים הצפוניים והדרומיים של ישראל נותרו אזורי רפאים הרוסים שמהם עדיין מפונים עשרות אלפי תושבים ישראלים. גברים, נשים וילדים עדיין מוחזקים בשבי חמאס בעזה, וחיילים יקרים נופלים בגיהנום של ג'באליה. אז כן, יש מעט סיבות לנחמה עבור ישראל ביום ההולדת הזה. "נצורה ועייפה" הם שמות תואר מתאימים לנפש הישראלית הנוכחית.

למרות זאת, אני חש ש-99.9% מהישראלים חגגו את יום העצמאות כהצהרת תקווה. התקווה, כמו בהמנון הלאומי, לא כבתה. ישראל יכולה להתעלות אל מעבר לנסיבות הנוכחיות, לתקן את תחלואיה הפנימיים ולחזק את מעמדה האסטרטגי.

הרב תמיר גרנות, ראש ישיבת אורות שאול בתל אביב (ששכל בן במלחמה הנוכחית), אמר בעצרת תפילה כי "כשהכול טוב, כשאין כעס וכאב, לא צריך לקוות; אפשר פשוט לחיות טוב. דווקא כשכואב לנו, כשאנחנו כועסים, כשהלב נשרף, כשיש מתח, כשהילדים שלנו שבויים בידי אויבים אכזריים, אנחנו צריכים ומוצאים את החומר הזה שנקרא תקווה".

באופן טבעי, וכל כך נכון, הצביע הרב גרנות על החוסן יוצא הדופן שהפגינו אזרחים וחיילים ישראלים בהדיפת פלישת חמאס בחג שמחת תורה שעבר, ועל כושר ההתמדה של החברה הישראלית מאז. בצדק רב הוא הזהיר מפני המסרים התבוסתניים והקמפיינים השליליים הפנימיים ששוב מחלחלים לקדמת הפוליטיקה הישראלית.

במקום רעל מלחיץ שכזה, המוזיקה שחייבת להמשיך להדהד באוזנינו יכולה להגיע מהנאומים מעוררי ההשראה שנשאו אימהות ואבות שכולים בנאומי הזיכרון ובנאומי יום העצמאות השנה.

חלק מהנאומים הללו התבססו על מכתבי פרידה שהותירו אחריהם חיילים שנפלו, המבטאים אמונה מוחלטת במקורות הזהות היהודית עתיקת היומין ובעתידה של מדינת ישראל; מכתבים שקראו למשפחותיהם להישאר בנתיב ההתקדמות שלהן ולחגוג את החיים.

אחרים, כמו הנאום המדהים שנשא הרב מנחם קלמנסון בטקס הענקת פרס ישראל, התבססו על צלילה עמוקה ל"אחוזה", מחויבות מחודשת לסולידריות לאומית ולאהבת אדם.

קלמנסון היה חבר ב"צוות אלחנן", תא משפחתי שנכנס באומץ לקיבוץ בארי ב-7 באוקטובר, נלחם במחבלים וחילץ למעלה מ-100 חברי קיבוץ. האח הבכור, אלחנן, נהרג על ידי מחבלים לאחר 16 שעות של לחימה.

מנחם: "הטקס הזה עונה על השאלה 'למה אנחנו כאן?'² השאלה שנושאת בקרבה את מי אנחנו, השאלה הזאת שהדהדה ברחבי המדינה בעת שהמחלוקת בערה ואיימה לפרק אותנו מבפנים.

השאלה 'האם אנחנו עדיין אחים?' המשיכה להדהד בעת שהאזעקות נסרו את שמי המדינה בבוקר שמחת תורה ואויבינו שחיכו לשבר, יצאו ממחילותיהם ותקפו".

"לא שאלנו את עצמנו למה אנחנו עושים את זה, מתנחלים שיוצאים להציל קיבוצניקים חילונים. כמו שאחי איתיאל אמר, כשאתה יודע שאחיד בסכנה אין לך באמת ברירה. 'את אחי אנוכי מחפש'."

"בבית משפחת מאיר בבארי, מיכל מאיר סירבה/חששה לפתוח לנו את הדלת בבואנו לחלץ אותה. היא לא פתחה את הדלת עד אשר צעקתי 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד'. לא הייתה זו תפילה, זו הייתה זעקה: אני יהודי, אני פה בשבילך, בבקשה תפתחי את הדלת". הקריאה הזאת, הצהרת החיבור הזו, הדהדה ברחבי העוטף באותו היום על ידי עוד אלפי לוחמים שיצאו מתוך ערבות הדדית עמוקה אשר עזבו הכול וסיכנו הכול. והכול מתוך רעות ואחוות אחים".

קלמנסון סיכם בהצהירו: "איננו יכולים להמשיך להילחם מבלי לראות את הטוב בעם הזה, כשדם אחינו זועק מהאדמה, ואנחנו שומרי אחינו".

נושא נוסף ששלט בשיח של יום העצמאות היה המריה התנגדות למסרים הפרו-חמאסיים ולגישות האנטי-ציוניות שהשתרשו בבירות ובקמפוסים ברחבי העולם.

כפי שכתב פרופ' גיל טרוי: "ביום העצמאות של ישראל עלינו לשלול את סיפור הנהי המטעה שבמרכזו הפלסטנאים, ולחזור לסיפור היהודי המפואר ולסיפור הגאולה הציוני אויבינו רוצים לאמלל אותנו, להפוך את ישראל לבלתי ראויה למגורים, להפוך את יום העצמאות ליום שלא ניתן לחגוג בו. אנחנו לא יכולים לתת לזה לקרות".

"אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להתאבל או לבכות. עלינו לחיות את הנס של ישראל: חופש, גשוג, כבוד ועוצמה תוך דחיית שיח הקיסוס המורעל של ליגות הקיסוס ועלינו לשדר את הנרטיב שלנו ולאשר את זכויותינו בקול רם ובגאווה, ביעילות וביצירתיות".

על זאת אני מוסיף: בואו נודה על המזל האישי והלאומי שלנו. החיים בישראל מלאי משמעות, הקרבה, מחויבות, הישגים ושמחה; המרכיבים החיוניים שהופכים את החיים למספקים ומרגשים, בעיקר ליהודים שחיכו זמן רב לשיבה לאומית לציון.

בואו נזכור שעד לפני 76 שנים ובמשך 2,000 השנים האחרונות לא היה לעם היהודי בית לאומי. במקום זאת הוא סבל מגולה, פיזור, השפלה וחוסר השתייכות, ואפילו כמעט מהשמדה. הניסיונות להשמיד את העם היהודי בישראל והרדיפות אחריו בחוץ לארץ ממשיכים גם היום, אך עם ישראל אינו חסר הגנה עוד.

לכן, למרות הייסורים האפוקליפטיים, הספקות המייאשים, שונאינו הערמומיים, וחברים חלשלושים בואו נתחייב מחדש לתקווה, לאחוה ולהמריה צודקת וחכמה.

פורסם באנגלית ב-ג'רוזלם פוסט 17.05.2024.